

EGY SZERTEÁGAZÓ TEVÉKENYSÉG FELMÉRÉSE

SZIMIN BOSÁN MAGDA: *A Novi Sad-i Rádió nyilvános műsorai 1955—1975.*
Újvidék, 1976.

Az Újvidéki Rádió is, mint a többi rádióállomás, megalakulása óta, húsz-egynéhány éve arra törekszik, hogy a legkülönbözőbb módon közvetlen kapcsolatot teremtsen a hallgatóközönséggel. Egyrészt azért, hogy tömegbázis-hoz jusson, másrészt hogy kibővítsen tevékenységi körét és mind közelebb kerüljön a hallgatókhoz, valamint hogy a dolgozóit, újságíróit és művészeit személyesen is megismertesse a közönséggel.

Különösen kulturális és szórakoztató osztálya tett sokat ennek érdekében, ám e munka felmérése és értékelése eddig még nem történt meg. Bizonyos mértékben ezt a hiányt pótolja a nagyon szerény kivitelezésű (sokszorosított eljárással készült) *A Novi Sad-i Rádió nyilvános műsorai 1955—1975* című százoldalas adatgyűjtemény, melynek anyagát Szimin Bosán Magda rendezte, és ő írta a bevezetőt is.

Nagyon kevés a rádióval, rádiózással foglalkozó irodalom, még kevesebb a rádió műsoraival kapcsolatos, nyomtatásban is megjelent anyag. Egy rádiójáték- és gyermekhangjáték-gyűjtemény, néhány kisebb — rendszerint valamilyen évfordulóra készült — füzetecske (pl. a rádió nyilvános zenei műsoraírói), és semmi több. Ezekhez csatlakozik most a nyilvános műsorok húsz évét felölelő adattár.

A rádióknak szinte minden szerkesztősége rendezett és rendez szórakoztató, vetélkedő vagy ismeretterjesztő jellegű nyilvános műsorokat. Ez a kiadvány az Újvidéken és Vajdaság-szeret meg szervezett vidám estekkel, élő-újságokkal, kolázműsorokkal, az Ifjú-sági Rádió vetélkedőivel (*Bemutatjuk tehetségeinket, Aranymikrofon*), a Gyermekrádió és a Rádióiskola nyilvános adásaival és vetélkedősorozataival, valamint a Rádiószínház nyilvános bemutatóival és az irodalmi estekkel foglalkozik. Már ebből a felsorolásból is kitűnik, milyen sokrétű, szerteágazó

a rádió ilyen irányú tevékenysége, és érzékelhető ennek fontossága és jelentősége is.

Nem lehetett könnyű feladat a hézagosságok alapján rendezni és áttekinthetővé tenni ezt a dokumentum- és adathalmazt. Ebből adódnak azután a feldolgozás hiányosságai is. Bár a rádió már 1952-ben elkezdte nyilvános műsorainak szervezését, részletesebb adatokat az 1955—1965 közötti időszak tartalmaz, amelyről a bevezetőben szól a szerző, teljesebb képet viszont csak az utóbbi tíz év (1965—1975) munkájáról kapunk.

Egy ilyen kiadvány nem készülhet kizárólagosan csak dokumentációs jelleggel, sokkal fontosabb, hogy a közölt adatokat megvizsgálja, összegezze az eredményeket és felmérje azok jelentőségét és ezáltal utat mutasson. Bizonyos mértékben erre vállalkozik a közvetlen és személyes hangú bevezető, amely nemcsak tájékoztat a kezdeti nehézségekről, a későbbi évek mindjobban kiszélesedő és mind sikeresebb tevékenységeiről, hanem rámutat a hiányosságokra is, s így az utána közzétett dokumentációs anyaggal együtt felvázolja az eljövendő feladatokat is.

Sajnálatra méltó körülmény, hogy ez a füzet nem került el méltó (nyomtatott) formában nemcsak a műsorok kivitelezőihöz, hanem azokhoz is, akiknek készült, a rádióhallgatókhoz. Önkéntelenül felvetődik a párhuzam és az összehasonlítás a szabadkai Életjel évkönyveivel. Azokat is hasonló céllal és tartalommal szerkesztették, de kiadjuk utat talált a közönséghez is.

Az Újvidéki Rádió nagy és egyben kulturát terjesztő vállalkozása, a nyilvános műsorok rendezése sokkal hatásosabb és hasznosabb lenne, ha ez a kiadvány eljutna azokhoz is, akik számára a műsorokat készítik: a hallgatókhoz, ha a közönség is véleményt mondhatna ezzel kapcsolatban.

BAMBACH RÓBERT